

Tavşanın Yıldız Feneri

Ebru Mina TOMURCUK

Tavşanın Yıldız Feneri

Ebru Mina TOMURCUK

Ormanda, uzun ağaçların fısıldaştığı ve eğrelti otlarının yeşil kurdeleler gibi kıvrıldığı sıcacık bir köşede, Pip adında küçük bir tavşan yaşırdı. Pip'in yumuşacık krem beyazı tüyleri, içi pembe uzun kulakları ve sıcacık kehribar rengi kocaman gözleri vardı. Her akşam Pip gök mavisi örgü bir atkı takar ve küçük kahverengi bir çantasını yanına alırdı. Orman sessiz, yumuşacık ve keşfedilmeyi bekleyen küçük harikalarla doluydu.

Bir gece, gümüşü ayın altında evine zıplarken Pip yosunların arasında parlayan bir şey gördü. Bu, yere düşmüş minicik bir yıldız ışığıydı; sıcacık, altın rengi ve mutlu bir ateş böceği gibi göz kırpyordu. Pip şaşkınlıkla nefesini tuttu ve fısıldadı: “Aa! Küçük bir yıldız düşmüş!” Çok nazıkçe onu avucuna aldı ve kahverengi çantasına koydu. Yıldız ışığı yünün üzerinde usulca mırıldandı.

Ertesi sabah Pip, koyu yeşil bir şal ve yuvarlak küçük gözlükler takan Bilge Baykuş'a koştu. “Bilge Baykuş,” diye sordu Pip, “yıldız ışığı düşünce ne olur?” Bilge yaşlı baykuş gülümsedi ve tahta bastonuna hafifçe vurdu. “Düşen yıldız ışığı bir armağandır, küçüğüm. Ona iyi bakarsan, başkaları için bir ışık olabilir.” Pip'in kehribar gözleri hayretle kocaman açıldı.

Pip yıldız ışığını evine götürdü ve dikkatlice masaya koydu. Sıcacık küçük bir kalp atışı gibi usulca parlıyordu. “Bir yuvaya ihtiyacı var,” dedi Pip ve yapmaya başladı. İnce dallar, ince ağaç kabuğu ve yuvarlak bir cam kavanozla güzel bir fener yaptı. Yıldız ışığı içine yerleşti ve camdan altın gibi parladı. Pip feneri mavi bir kurdeleyle bağladı ve yukarı kaldırdı.

Güneş batınca Pip yıldız feneriyle dışarı çıktı. Onun yumuşak ışığı eğrelti otlarının üzerine yayıldı ve ağaç gövdelerini bal rengi bir ışıqla boyadı. “İşe yarıyor!” diye sevindi Pip, mutlulukla bir daire çizerek zıpladı. Fener karanlıkta usulca parlıyordu, sıcacık ve davetkârdı. Pip, biri ihtiyaç duyar diye her akşam onu yanında tutmaya karar verdi.

O gece orman iyice karardı ve bulutlar ayı örttü. Ağaçların derinliklerinde küçük bir yolcu yolunu kaybetti. Kırmızı düğmeli paltosuyla minik bir fareydi, küçük örgü bir sepet taşıyordu. Farenin kocaman yuvarlak kulakları her seste kıpırdıyor, parlak kara gözleri endişeyle doluyordu. “Evim hangi yönde?” diye fısıldadı fare.

Sonra fare uzakta altın bir parıltı gördü, ağaçların arasından sıcacık ve yumuşacık. “Bir ışık!” diye ciyakladı fare ve ona doğru koştu. Pip küçük yolcunun geldiğini gördü ve yıldız fenerini yükseğe kaldırdı. “Merhaba! Işığını takip et. Seninle yürüyeceğim,” dedi Pip nazıkçe. Birlikte kıvrımlı patikada yürüdüler, fener her adımı aydınlatıyordu.

Yıldız feneri karanlıkta usulca parlıyordu ve küçük farenin korkusu eriyip gitti. “Çok kaybolmuştum,” dedi fare. “Karanlık her şeyi tuhaf gösteriyordu.” Pip gülümsedi ve feneri hafifçe salladı. “Fenerim yardım edecek,” dedi Pip. “Işığı sıcacık ve gerçek.” Fare Pip'in patisini tuttu ve bir çobanpüskülü çalısının altında sıcacık bir yuva görünene kadar yürüdüler.

“İşte evim!” diye sevindi fare, kapıdan el sallayarak.
“Teşekkürler, Pip! Yıldız fenerin beni kurtardı.” Pip, o uzun pembe içli kulaklarının uçlarına kadar yayılan mutlu bir sıcaklık hissetti. Dönüş yolunda Pip, hardal sarısı yelekli tombul bir kirpiyle karşılaştı; kirpi, rulo yapılmış bir yaprak bohçasıyla patikadan sapmış gidiyordu. “Orası çok karanlık,” diye iç çekti kirpi.

“Beni takip et!” dedi Pip, yıldız fenerini yükseğe kaldırarak. Onun yumuşak ışığı çalılırları ve küçük taşları aydınlattı. Minnettar kirpi arkasından paytak paytak yürüdü ve küçük siyah burnu dostça ışığı kokladı. “Alacakaranlıkta yanlış yola saptım,” diye açıkladı kirpi, “ve her şey aynı görünüyordu.” Pip nazikçe başını salladı ve ormanın içinden yolu gösterdi.

Kısa süre sonra devrilmiş bir kütüğün altındaki kirpinin sıcacık inine vardılar. “Beni tam zamanında buldun,” dedi kirpi, kocaman gülümseyerek. “Fenerin küçük bir ay parçası gibi.” Pip el sallayarak vedalaştı ve eve zıpladı, ama içinde harika bir fikir büyüyordu. “Bir fener bu kadar çok kişiye yardım edebiliyorsa,” diye düşündü Pip, “belki ışığını daha da çok paylaşabilirim.”

Ertesi akşam Pip Bilge Baykuş'a akıl danıştı. Yaşlı baykuş gözlüklerini düzeltti ve sıcacık gülümsedi. "Işık paylaşıldıkça daha parlak olur, küçüğüm," dedi. Böylece Pip orman patikaları boyunca minik fenerler astı, her biri yıldız ışığından birazcık parıltıyordu. Bütün orman, dost yıldızlarla dolu bir gökyüzü gibi pırıl pırıl oldu.

O gece kaybolan yolcular ziyarete geri geldiler. Fare böğürtlenli çörekler, kirpi ise yaprak dolusu tohum getirdi. “Işığın bizi eve götürdü,” dediler birlikte. Pip'in yıldız feneri mutlu bir halkanın ortasında parlıyordu. Herkes hikâyeler ve sıcacık gülümsemeler paylaştı ve orman sevinçle doldu.

O geceden sonra Pip'in yıldız feneri patikanın kenarında parladı, hep hazır bekledi. Ne zaman bir yolcu kendini kaybolmuş ya da yalnız hissetse, yumuşak altın parıltı onları güvenle yola çıkardı. Pip, başkalarına ışık vermenin her kalbi mutlu ettiğini öğrendi, küçük bir tavşanın kalbini bile. Orman bir daha asla karanlık ya da korkutucu olmadı.

Bilge Baykuş dalından izledi ve bilgece başını salladı. “Görüyorsun ya, Pip,” dedi, “yıldız ışığı hiçbir zaman sadece senin için değildi. Paylaşılacak içindi.” Pip gök mavisi atkısına sımsıkı sarıldı ve parlayan fenere baktı. Onun sıcak ışığını paylaşmak bütün ormanı daha şefkatli, daha aydınlık bir yer yapmıştı ve Pip'in kalbi taşacak kadar doluydu.

Ve eęer bir gn alacakaranlıkta o ormanda dolaşırsan, eęrelti otlarının arasında yumuşak altın bir parıltı ara. Gk mavisi atkılı, krem beyazı kk bir tavşanın yıldız fenerini ykseęe tuttuęunu grebilirsin. Pip glmseyip seni patika boyunca el edecek, nk ışıęı paylařmak en gzel sevintir.